

Wõta ja loe!

№ 8. — VI. aastafäif.

Kõige tähtsam.

Kui jageli panewad inimesed ferwist ja elu fühiste asjade päraft mängule. Selles on nähtud palju fõijiseid fragöödiaid. Wäitene effe-käänd näib neile juba küllalt suureks põhjuleks fõrgeima eluwäär-fufe lõpetamiseks. Sa, oh kui innukad on inimesed spordiwõiffluste suhtes.

Aga palwetamiseks ei taha nad teha mingit wäifsemaffi jõupin-gufust. Siin nad ootawad, et neile peaks kõike muidu kätte antama. Keegi kirjanik ütleb nii õieti, et „poole südamega ei wõi wõifa fae-waft,“ jüiski jirufatafse parema meelega enefe tahtmise kui faewa-riigi tahtmise järele, waatamata sellele, et piiblis on öeldud: „Kes wägijü faewariigi peale käiwad, tujukwad seda enestele ligemale.“ Riskumine nõuab alafi jõudu, jõupingufust.

— Aga imekspanema peab — energilijemad inimesed, kes oma äris, oma konforis, oma perekonnas ei juuda kannatada mingit tagajiminekut, waid sunniwad end alafi edasi, lafewad oma hinge kannatada, käiwad ümber rahufult ja ei liiguta sõrmegi oluforra parandamiseks, just nagu kõit peakski nii olema. Nad näewad teiji inimesi omajuguse hingefoormaga, näewad teiji kannatumas sama pafu all ja leiawad jelles endale wabandust. Kui nad näeksid mi-dagi farnaft fa teiste inimeste ärielus, siis nad rapufatafsid päd ja imestafsid, mispäraft nad ei muuda oma äritakfikat. „Andeksand-mafu rumalus,“ „paff oma perekonna wastu“ jne. on fohe ferawad üfelused. Aga kui inimene lafeb oma hingeelu minna waremefesse, kui fa ei hooli wõimalufist faada päästetud, siis keegi ei imesta selle üle, waid wastuofja imeflewad ifegi feda fa fartufe päraft. Kui aga keegi mõfleb fõijiselt oma hingele, siis rapufatafse päd. Kui ifif jooftes paberist aufähe järele, siis igauks mõistats seda. Soofleb fa aga oma hingerawi järele, siis naerawad mifmed fa wälja.

Sa omefigi on oma hinge kindlufe järele nõudja kindel oma eesmärgi jaawufamiseks. Temal on selleks elawa Sumala fõofused. Hufkamõistetud südamefunnistus, rahufus ja paff ei ole midagi loomulifku, midagi hädatarwilifku, waid nad on just loomuwastafsed, mitte Sumalast loodud. Igale ühele leidub rahu, puhtust ja puhtust, kui keegi nõuab selle järele. Siiski pea meeles, et „kes wä-gijü faewariigi peale käiwad, tujukwad seda enestele ligemale.“ Sa pead tahtma, ja pead fegema midagi, ja pead ufuma, et on ole-mas kõifide fõidifute wabastaja, kes ütleb fa jinule: „Rahu olgu jinuga! Ära tee enam paffu!“

Kui meelelbi tegi ta seda, kui ta oli siin maailmas. Tema juure tuldi pafuga ja süüga, kurvastufega ja murega ja tema juurest mindi ära täis rõõmu ja wabadust. Sateus ja Nifodemus, Kanaa-nimaa naine ja Maria Magdalena. Wiimaks weel waene pafune naine. Ta wägi on fänapäewal weel sama! Tuhanded ja jälle tuhanded on läbielanud oma elus, et „feda Poeq wabaks teeb, see on öieti waba.“

Kas ja ei tahaks seda kord läbi katsuda? Sarnasel mõidujooksul on jul ta päältwaafajaid. Taewas fogu oma wäega jälgib sind! Hinged, kes on juba fogunenud Talle aujärje ette, waafawad sinule. Nad teawad, milline on wahe endise ja praegufe wahel. Nad fiidawad Sumala Talle ohwrisurma, mille läbi nad said maailmas rahu ja hingamist oma jüdamele ning mille läbi neil oli ta tee waba taewasse pääsemiseks. Sinu hinge päästmine, see on tõesti julle kõige tähtsam maailmas!

Nad ei uskunud, et tuli on juba lahti.

Norra läänerannal puhtes tulekahju uues hilja ehitatud majas, milline põles aluseni maha.

Keegi autojuht, kes sõitis mööda sellest majast kella 2 ajal öösel, märkas esimesena, et tuli lahti on. Pererahwas — mees, naine ja kolm last magasid raskesti ega teadnud midagi ahwardawast hädaohust. Kui neid äratafi ja hüüfi, et tuli on lahti, ei tähtnud nad sugugi seda uskuda, waid julgesid poolunes ukse. Snimesed, feda aefi kofku tulekahju juure, pidid purustama aknad, et neist jisse tungides päästa uue wõimuses olewaid kindlasti surmast.

Päris jama nähe ilmneb meie päewil ta waimulikufus elus. Maa-ilm on tules. Pafu ja fire leegid ahwardawad neelata meie noorjugu. Wiha ja sõja tuli lõkendab weripunafena mitmel pool maailmas, wiies ferwed rahwad waremeisje. Kõige selle keskfel magab inimfond, ifegi suur oja kristlasi, magufamalt kui tunagi.

Isjanda wahimehed hüüawad siin seal hoiatades inimesi, manifesdes neid ärfamifele ja põgenemifele tulewa wiha eest.

Kuid mis teewad inimesed? Kas ruttawad nad ofjima päästmist, fänades äratafajaid? Mis weel! Wastupidi, nad peawad neid äratafajaid weel rahurikkujaitis ja wajuwad weel jügawamasse ükstoifufuse unne. Ei tunagi ole olnud nii raste äratada inimesi pafuunest, kui just meie päewil.

Isjanda omad ärge jääge arats! Tehkem sellest hoolimata weel fööb tuni päew on, jefst öö tuleb, millal teegi enam ei wõi midagi teha.

Ragnar Breitholz.

See, kes Leewist Mattese tegi, fõituwast Simonast kaljukindla Peetrufe, lahklewast naijest Samarias esimeje naismisjonäri Piiblis ja Saulusest Paulufe, wõib ta jinnu musta minewiku korda seada.

Ma pean.

Keegi noormees jäi äkki joomahullustusse. Kutsuti kohe arst. See ütles haigele:

„Kui te veel jattate joomist, siis olete jurmalaps“. Sa mida wastas õnnetu haige:

„Oh, härra doktor, kui te waid teaksite, mis elu mulle tähendab, kas wõite üldse ette kujutada kuidas tundub olla kurjawaimu küüsis ja ta wedada, uuesti ja uuesti joomise kiusatusse wiidud, kuigi tead, et wõib olla juba järgmilisel heffel kistakse sind igawikku Sumala kohtujärje ette ja sealjuures j i i s k i m a p e a n j o o m a!
See on hirmus! See on talumafu!“

Waevalt oli see õnnetu mees wähe toibunud sellest haigushehoost, kui ta juba jälle wargelt libises — jooma. Hirnmais piinades wedas ta wiimast korda hinge ühes joomahullude haiglas. Ta wiimised sõnad olid: „Ma tardan, ma tardan nii toledasti!“

Kas pole see orjus. Paljud hakkawad kergemeelselt mängima firedega, kuid tuleb aeg, et fired hakkawad tantsijama neid ja see tants pole enam lõbus. „Anna üks sõrm kurabile ja ta wõtab terwe kää“ öeldakse. Wiinakurat wõtab terwe elu ja muudab selle waremeits ning saadab hinge igawesse hukatusse.

Esimese piffiga see tee aina algab. Mehijuse tööfufega seda teed fillufatakse, tööfufestega piiri pidada, mitte feha nagu feised, kes põhja on wajanud, kuni jüski on tee wiinud allamäge. Kui palju häid kasseid parema elu algamiseks, palju lubadusi mitte enam juua, seda ja feist feha, kuid ahelad on juba tugewamad mehe tahtmisest — ta on ori.

Häda sellele, kes ulatas esimese piffi ja niimoodi andis esimese sõute allamäge! Oli see ija, oli see sõber wõi keegi feine?

„Ma pean, ma pean jooma!“ milline orja südanfõhestaw kija!

Olla mehine mees esimese kiusatuse, esimese pakutawa piffi juures ja ütelda seal „ei!“ see tagab wõidutsee. G.

Saulud.

1.

Wiisil: Argate, nii wahid hüüdwad. P. 355.

Sumalate Sumal kuule, Kui tõstame ju templi poole Siin usus oma palwe täed! Püha, auline Jehoowa, Sa wägew maa ja taewa looja, Sind kummardawad taewa wäed. Kõikide kuningas, Tundmata saladus, Kõrge wägi, Suur oled ja, Suur oled ja! Suur on ju arm ja heldus ta!

Põrmus endibi alandame, Sind waimus, fões kummardame, Oh helde Issand, kuule meid! Ihu, hinge ohwriks toome, Su armu peale lootma jääme, Sa tunned meie südameid. Meid läbi pühitse, Ja wala hingesse Oma armu, Et teenime Sind hoolsaste, Sull' findlats jääme jurmani.

2.

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59.

Issand, kanna oma last Aita feda wägewast, Kõigis elu wõitlustes, Minu ainus abimees.

Roor: Kanna, kanna, Kanna mind ju rüppe sees. Kui kõit kõigub minu ees, Ole ja mu abimees.

Sa, mu kindel warjupaik, Hoiad mind kui kilp ja mõõt, Sinu armu hõlma all Sulge on ju nõder fall.

Kõit mu lootus on ju peal, Sgal pool ja igal a'al, Sinu käest ma finni pean, Kuni Isa foffa'jaan.

3.

Kiida Jeesust, mu hing! Tema päästnud sind; Ma, kes olin üks ori, nüüd olen ta wend.

Roor: Halleluuja, au ja kiitus! Halleluuja, aamen! Halleluuja, Issand Jeesus! Su oma olen!

Olin roojane küll, Armu andis ta mull', Nüüd mu wara ja riitus on Jumala Tall.

Talle weres ma nüüd Leian armu ja hüüd, Riski jambas ta maksnud mu pafud ja süüd.

(L. R. 34.)

4.

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule ja. P. 31.

Su effe, Jeesus, langeme, Ja südamest sind palume: Oh anna andeks meie süüd, Ja jaga meile taewa hüüd!

Oh juhata meid elu feel! Käi ise waimus meie eel, Ja wiimaks armust wõta ja, Meid oma juure elama!

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind 2 sent 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1×kuus. Matjab aastas 30 j., 1/2 a. 20 j., wälismaale 60 j. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja taastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päikesse 5—7, Tallinn. Tel. 446—22, raha saata posti jookswale arwele nr. 353.

Ilmub 24. mail 1937.

„Külwaja“ trükk. Tallinn. Rataskaewu 6. tel. 450-67